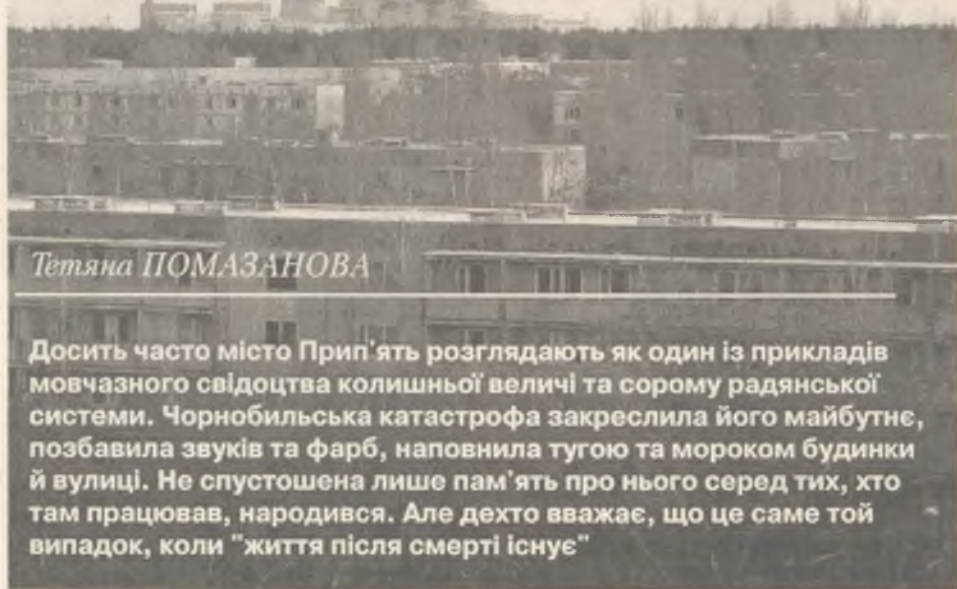

МІСТО-ПРИВИД ЧИ МУЗЕЙ ПІД ВІДКРИТИМ НЕБОМ?

Тетяна ПОМАЗАНОВА

Досить часто місто Прип'ять розглядають як один із прикладів мовчазного свідчення колишньої величі та сорому радянської системи. Чорнобильська катастрофа закреслила його майбутнє, позбавила звуків та фарб, наповнила тугою та мороком будинки й вулиці. Не спустошена лише пам'ять про нього серед тих, хто там працював, народився. Але дехто вважає, що це саме той випадок, коли "життя після смерті існує"

Олександр Сирота – колишній мешканець цього міста, віце-президент Міжнародної громадської організації "Центр Прип'ять.ком", головний редактор однойменного сайту дотримується саме такої думки. Він любить місто, в

якому зростав, але вимушений був залишити його в юному віці, а тепер повернувся з ідеєю створення в "полицовій зоні" музею глобальних техногенних й екологічних катастроф.

– У квітні 1986 року мені не було й

10-ти, та місто залишилося в пам'яті як найбільш світла частина дитинства. Ще до ВСД (вегето-судинної дистонії), – посміхаючись, додає він. (Саме слово "променева" хвороба тоді було під забороною.) – Усі мої прип'ятські знайомі у медичних картках мають цей діагноз. Нині я працюю над створенням сайту "Прип'ять.ком". Наша громадська організація має на меті добитися надання місту Прип'ять статусу меморіального комплексу, музею під відкритим небом, що потрібний цій країні, та й не тільки їй. І, мабуть, у першу чергу тому, щоб про Чорнобильську катастрофу не забули, коли закінчиться будівництво нового конфайнменту, бо рано чи пізно це станеться, і світове співтовариство почне забувати про Чорнобиль. Не можна цього допускати. Хоча б тому, що історія має особливість повторюватися, й саме тоді, коли про її уроки забувають. Ідея створення даного комплексу виникла ще в 2006 році. Тоді кілька колишніх мешканців Прип'яті з'їздили до себе додому на чергові роковини трагедії, пройшлися його вулицями, подивилися, що відбувається й зрозуміли: ще 20 років це місто не втримається. Можливо, вже існують незворотні процеси, але спробувати є сенс. Місто занепадає. Руїнуються будинки, зокрема прип'ятська школа, де я навчався. Тоді, ще третьокласником, мабуть, як багато хто з радянських школярів, вважав, що не

люблю її, і мріяв, аби вона розвалилася. Що й сталося. До речі, будьте обережними зі своїми бажаннями, вони можуть збуватися...

У 2006 році ідея створення такого музею оточуючим здалася повним маренням. Що там зберегти, руїни? Нині ж доволі багато вже зроблено в цьому напрямі. Було оголошено про міжнародний збір підписів про надання місту Прип'ять статусу меморіалу, що охороняється державою. До сьогоднішнього дня понад п'ять тисяч листів було надіслано від самих різних людей, починаючи від сантехніка з Каліфорнії, закінчуючи академіком із Зімбабве. Але, незважаючи ні на що, "місто-музей Прип'ять" на сьогодні – поки що красива метафора. Ми добилися того, що інформація стосовно цієї ініціативи була доведена до колишнього Президента України. Наскільки я знаю, були якісь спроби комусь доручити розробку концепції цього проекту. Та очевидно – далі спроб не дійшло. Ми не полинаємо надію, що нам вдасться хоча б частину зберегти цього міста. Є сенс дивитися на це питання ширше, як на меморіальний комплекс, музей техногенних та екологічних катастроф.

На мою думку, це місто має відвідати кожна поміркована людина, аби зрозуміти: таке може статися і з його домівкою. Та ще для того, аби приїхавши звідти, зуміти жити так, аби після нього не залишалось мертвих міст, руїн...